

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690226496/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

derpaa. Til sidst besindede jeg mig og fulgte hans Røst og steg op paa en Klippeblok nogle Fod over Søen. Lad mig ikke glemme, at nu saa jeg uden Ord. Ej længer var min Førers Røst nødvendig til at vække Synsbilleder for mit Syn, men ved den tavse Tankeoverførelse saa jeg, hvad han saa, og føle i alting hans Nærverelse. En dunkel Skygge viste sig ogsaa for mig i den Periferi af Øjets Synsfelt, hvor Blikket ikke længer skelner Farver; men endnu øjnede jeg ej hans Skikkelse klart.

»Se, Havet hæver sig, lød min Førers Røst. »Om kort Tid vorder det Flod. Han talte sandt. Alt slikkede lysende Tunger mod Klippens Rod, og Søen stillede sin Hunger og Sandet sin Tørst, idet de sydende syntes fortære hinanden.

»Se«, sagde min Fører. Ud af den Hule, hvori jeg faldt ned, krøb en Yngling frem, og med fordrejede Træk stirred han i den glødede Sø, og jeg kendte ham: En Matematiker af dem, der fornægter, at to kan være eet, og som kun tror paa Tyngdeloven og Atomerne. Med skælvende Knæ og knyttet Haand skreg han endnu: »Jeg fornægter, fornægter, fornægter. Det er kun en Drøm. Men der, hvor han stod, slikkede de legende Tunger rundt om hans saarede Fod, indtil Sandet blev suget bort under hans Hæl, og han faldt som et undergravet Træ. De spillende Tunger drog i hans blodige Fødder. De gned sig op ad hans Lænder og Bryst og kyssede den sammenbidte Mund og drog ham i Dybet.

Der gik en Tid. Da saa jeg ham atter. Han steg frem af den vellystige Sø med tindrende Blik og rødrende Legem og morildsglinsende Haar, og favnende ud mod den sælsomme Sø raabte han ud med syngende Røst: »Der er en Guds, og atter: »Naadig, naadig«, og atter hviskede han hen: »og kærlig«. Og angstfuld skreg han igen med de samme fordrejede Træk, som han viste mig før: »Kærlig, ja, kærlig og forfærdelig«, og styrtede sig ud igen i den sugende Sø. Jeg saa ham ej mer.

Min Fører sagde: »Saalunde drager Det ved Angest».

Saa vandrede vi. Ad Klippen klatred vi op og traadte vore Fødders Sved ind i en Sti paa det nøgne Fjæld, hvor Klippevægge skjulte os for den Sø, vi skælvende forlod. Det var, som om mine Hænder ugerne fulgte mig og droges af fugtige Kys tilbage mod dens Besnærelse; men den Nysgerighed, som nu betog mig, efter